

LA TRIBUNA

Cinisme a la capital

MARC
LATORRE

Imaginem per un moment un país on la confiança en els polítics es construí amb coherència, transparència i respecte pels ciutadans. Un país on les promeses s'acomplissin i els discursos no fossin simples jocs de prestidigitació electoral. Dissortadament, la realitat actual d'Andorra la Vella ens obliga a abandonar aquesta fantasia massa de pressa. Com deia Jean Jaurès: «El coratge és buscar la veritat i dir-la.» I és precisament la veritat el que avui ens porta a parlar del cinisme de l'actual majoria comunal d'Andorra la Vella.

La confiança en els representants polítics no es guanya amb promeses buides ni discursos de conveniència, sinó amb la coherència entre allò que es diu i allò que es fa. Malauradament, el que estem vivint a Andorra la Vella és una mostra

flagrant de com els mateixos projectes que eren menyspreats quan eren defensats per altres, ara reneixen de les cendres i esdevenen brillants iniciatives quan la coalició actual els fa seus.

Aquesta actitud no només és una falta de respecte a l'electorat, sinó que mina la credibilitat de la institució comunal.

Un exemple ben actual: el debat sobre la construcció d'un espai multifuncional. Abans de les eleccions, els actuals governants en feien escarni i el descartaven sense matisos, assegurant que la parròquia tenia altres prioritats. És més, ni tan sols apareix al seu programa electoral. Ara, com per art de màgia, el projecte es torna viable, fins i tot necessari. Oportunisme polític en estat pur.

Però si hi ha un cas paradigmàtic d'aquesta manca de coherència, és la seva actitud envers la participació ciutadana. En campanya, es prometia una gestió trans-



EL PERIÒDIC

parent i oberta, gairebé com un mantra. I, tanmateix, quan arriba el moment de prendre decisions de pes, es convoquen reunions de poble on la informació es dosifica i els projectes es presenten ja embastats, disfessant de diàleg el que no és res més que una posada en escena. La seriositat política no és teatralitzar que s'escolta la ciutadania, sinó escoltar-la de veritat.

Idesprés hi ha l'exem-

ples grotescos, com el cas de les fonts de colors de la Rotonda. Fa uns mesos tan qüestionades per l'ara Cònsol major i ara, el passat mes d'agost, celebrava com si res que, després de més de dos mesos d'inactivitat per una avaria, s'haguessin pogut reobrir.

I la mitja hora de pàrquing gratuït? El Cònsol major, que va liderar una recollida de signatures – arribant a les 6.000! – per recuperar-la, ara resulta

que, després de guanyar les eleccions, ha descobert que les dades li diuen una altra cosa. Ahir blanc, avui negre. No és això exactament el que fa que la ciutadania es desencanti i deixi de creure en la política?

Quan aquestes pràctiques es repeteixen, el resultat inevitable és el desencís. Com pot la ciutadania creure en els seus representants si aquests canvien de parer segons la conveniència política? La confiança és fràgil i, un cop trencada, difícilment es pot reconstruir.

És del tot necessari recuperar la coherència i la seriositat en la política. Afirmava Antonio Gramsci que «dir la veritat és revolucionari». I no estava mancat de raó. Si la política vol ser una eina real de transformació i servei públic, els seus actors han de demostrar amb fets que la seva paraula té valor. Sense confiança ni seriositat, només ens queda el cinisme. ●

Membre de la CPN de Progressistes-SDP